

Z á v ě r

Diplomová práce si kladla za cíl porovnat soubor pražských učitelů sídlištních škol, rozdělený do dvou skupin podle délky vykonávané praxe.

Samotné porovnání se dělo formou tří dotazníků. První sledoval neuropsychickou zátěž učitelů základních škol na základě Meisterova dotazníku. Porovnáním četnosti stupňů zátěže ve skupinách byl zjištěn statisticky významný rozdíl. Porovnáním jednotlivých tendencí statisticky významný rozdíl zjištěn nebyl, ale výsledky nejsou v rozporu s hypotézou. V celém souboru jsou pak učitelé rozděleni přibližně na třetiny z hlediska pocitu z přetížení, z monotonie a kombinací obou faktorů.

Druhý dotazník se týkal rozšíření BO syndromu mezi učiteli. Porovnáním obou skupin jsem zjistil, že se počet vyhořelých liší o 17,69 % ve prospěch skupiny A, což je v souladu s mým předpokladem. V celkovém souboru dotazovaných učitelů je vyhořelých 25,71 %.

Ve třetím dotazníku pak šlo o zjišťování citlivosti vůči stresu u obou skupin učitelů. Skupiny se liší o 8,85 % ve prospěch skupiny A v počtu učitelů tzv. nad normou stresové citlivosti. Délka praxe zřejmě ovlivňuje odolnost vůči stresu.

Okrajově jsem se zabýval i možnými důvody, které by mohly mít vliv na výsledky diplomové práce, což ovšem nebylo jejím cílem.

Na úplný závěr bych chtěl ještě dodat, že učitel by jistě měl mít děti rád i práci s nimi. Podmínkou je, že to musí jít ruku v ruce s profesionálním odstupem a s citem k odpovědnosti. Teprve pak se stává učitelská práce smysluplná a plnohodnotná.